

UZASADNIENIE

Powódka M. S. domagała się zasądzenia od strony pozwanej 6750,- zł, w tym 3000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 3 października 2018r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za ogół ujemnych doznań psychicznych związanych ze zdarzeniem drogowym oraz 3750 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 18 października 2018r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania obejmującego koszt najmu pojazdu zastępczego w okresie od 3 października 2018r. do 18 października 2018r. tj. do chwili po wykonaniu badania technicznego pojazdu po naprawie, a także zasądzenia kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu podano, że 9 września 2018 r. miała miejsce kolizja drogowa, której sprawca M. D. kierujący pojazdem marki O. (...) nr rej. (...) był ubezpieczony u strony pozwanej (nr polisy PL-PA (...)). W wyniku kolizji uszkodzeniu uległ pojazd, którego użytkownikiem była powódka marki S. (...), nr rej. (...). Powódka zgłosiła szkodę, którą oznaczono nr (...) - (...) - 18. Strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność co do zasady zaspokajając roszczenie w zakresie pokrycia kosztów naprawy pojazdu powódki.

Ubezpieczyciel pierwotnie akceptował potrzebę powódki najmu pojazdu zastępczego, ale z decyzji tej wycofał się, nie przekazując informacji w tym zakresie powódce, lecz bezpośrednio firmie dostarczającej pojazd zastępczy na zlecenie pozwanej tj. 99rent sp. z o.o. Pozwana dokonała tego na długo przed wykonaniem naprawy uszkodzonego pojazdu powódki. Wobec tego poszkodowana na własny koszt przedłużyła najem dostarczonego pojazdu, który był autem niższej klasy niż uszkodzony, na 1 dzień, żeby zorganizować sobie inny pojazd. Najniższa oferta najmu pojazdu zbliżonego klasą do pojazdu powódki wynosiła 250 zł dziennie. Okres najmu powódka określiła od dnia, w którym ubezpieczyciel zaprzestał pokrywania kosztów najmu do dnia następującego po dniu wykonaniu badania technicznego potwierdzającego wykonanie naprawy pojazdu powódki. Powódka wskazała, że strona pozwana pokryła koszt naprawy pojazdu lecz nie zadośćuczyniła krzywdzie powódki, w tym ogółu ujemnych doznań psychicznych związanych ze zdarzeniem, których rozmiar był znaczący z uwagi na to, że powódka w dniu zdarzenia była w zaawansowanej ciąży. W konsekwencji ciężarna poszkodowana wymagała wykonania badań pod kątem urazów oraz ogólnego dobrostanu nienarodzonego, szczęśliwie tak poszkodowana, jak i dziecko nie doznały urazów, co zawdzięczają zapewne systemom bezpieczeństwa oraz konstrukcji pojazdu. Brak obrażeń zdaniem powódki nie umniejsza traumy jakiej poszkodowana doznała w związku z wypadkiem.

Strona pozwana B. (...) z siedzibą w R. Oddział w Polsce z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa na koszt powódki, zaprzeczając aby miał miejsce najem pojazdu zastępczego przez poszkodowaną w okresie od 4 października 2018r. do 18 października 2018r., a także aby powódka w wyniku wypadku z 9 września 2018r. doznała krzywdy podlegającej kompensacie poprzez wypłatę zadośćuczynienia.

Bezspornym pomiędzy stronami było, że 9 września 2018 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w którym uszkodzony został pojazd marki S. (...), nr rej. (...). pojazd sprawcy był ubezpieczony u strony pozwanej. Strona pozwana w postępowaniu likwidacyjnym wypłaciła koszty najmu pojazdu zastępczego w firmie współpracującej z pozwaną 99rent sp. z o.o. w kwocie 2829,95 zł za okres 22 dni, zgodnie z fakturą z 18 października 2018r. Strona pozwana odmówiła zwrotu dalszych kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego tj. 1 dnia najmu udokumentowanego fakturą nr (...) oraz rzekomego najmu w pozostałym zakresie, który nie został udokumentowany.

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny:

Zdarzenie miało miejsce 9 września 2018r. na drodze w kierunku L.. Pojazdem kierował mąż powódki. Uderzenie nastąpiło od strony powódki. Powódka w tym czasie była w szóstym miesiącu ciąży. Na miejsce wezwano Policję i karetkę pogotowia. Powódce wykonano badania w szpitalu w L., nie stwierdzono żadnych urazów, ani zaburzeń w przebiegu ciąży, zalecono, aby powódka obserwowwała w kolejnych dniach, czy ciąża przebiega prawidłowo. W chwili zderzenia powódka poczuła jedynie szarpnięcie do przodu. Powódka nie leczyła się u psychologa i psychiatry. Obecnie ma lęki przed prowadzeniem pojazdu, stara się nie prowadzić auta. Ciąża powódki skoczyła się o miesiąc wcześniej.

Pojazd powódki był w leasingu, naprawa po kolizji wykonywana została w (...) serwisie (...) we W.. Powódka nie miała wpływu na czas trwania naprawy. Naprawa zakończyła się 18 października 2018r. Pojazd powódki w chwili kolizji

nie posiadał wymaganych badań technicznych, które należało przeprowadzić 28 czerwca 2018r. Pojazd po naprawie wymagał przeprowadzenia badań technicznych, na które został przewieziony na lawecie. Badania wykonano w dniu zakończenia naprawy tj. 18 października 2018r.

Strona pozwana odmówiła powódce prawa korzystania z pojazdu zastępczego na okres po dniu 2 października 2018r. Powódka przedłużyła najem pojazdu o jeden dzień tj. na 3 października 2018r. i z tego tytułu zapłaciła wypożyczalni 99rent sp. z o.o - 190,65 zł. W kolejnych dniach do czasu naprawy pojazdu powódka nie zawarła umowy najmu pojazdu zastępczego, musiała korzystać z komunikacji miejskiej lub pożyczać samochód od znajomych.

Dowód:

- przesłuchanie powódki M. S. k. 45;
- pokwitowanie zatrzymania pojazdu k. 7
- Faktura nr (...) k. 19
- zaświadczenie badania technicznego k. 15

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w niewielkiej części, tylko co do roszczenia obejmującego udokumentowane fakturą, poniesione przez powódkę koszty najmu w wysokości 190,65 zł, w pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

W przedmiotowej sprawie poza sporem między stronami był fakt zaistnienia w dniu 9 września 2018 r. kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd należący do powódki. Bezsporna była również zasada odpowiedzialności strony pozwanej. Strona pozwana przyznała powódce odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy pojazdu oraz pokryła koszty najmu pojazdu zastępczego do 3 października 2018r. Spór dotyczył zasadności roszczenia pozwanej w zakresie kosztów najmu pojazdu za okres od 3 października 2018r. do 18 października 2018r., Pozwana kwestionowała zasadność najmu w tym zakresie, spór dotyczył też zasadności roszczeń powódki obejmujących zadośćuczynienie za krzywdę.

Według art. 822 § 1 k.c., powstanie obowiązku zapłaty przez zakład ubezpieczeń (ubezpieczyciela) odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakłada powstanie odpowiedzialności ubezpieczonego, czyli samego ubezpieczającego lub osoby, na której rzecz ubezpieczający zawarł umowę ubezpieczenia, za szkody wyrządzone osobom trzecim. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma więc ze swej istoty charakter akcesoryjny, tylko zatem wtedy, gdy ubezpieczony stanie się zgodnie z przepisami prawa cywilnego odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza co do zasady zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 166 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II KKN 353/99, nie publ.). Akcesoryjny, wynikający z art. 822 § 1 k.c., charakter zobowiązania ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej potwierdzają w odniesieniu do obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przepisy art. 23, 34, 35 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm. - dalej: "ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych" lub "u.u.o."). W myśl tych przepisów, na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, do której zawarcia obowiązany jest posiadacz bezpośrednio eksploatujący pojazd (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04), zakład ubezpieczeń jest zobowiązany, w granicach ustalonej sumy gwarancyjnej, do zapłaty odszkodowania za szkodę na

osobie lub w mieniu wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu, objętą odpowiedzialnością posiadacza (art. 436 § 1 zdanie pierwsze lub art. 436 § 1 zdanie drugie k.c.). Odpowiedzialność za szkody wyrządzone ruchem wszelkich pojazdów mechanicznych oparta została na zasadzie ryzyka (art. 436 k.c. w związku z art. 435 k.c.). Uzasadnieniem tej zaostrzonej odpowiedzialności jest przede wszystkim szczególnie wzmożone niebezpieczeństwo jakie wiąże się z użyciem tych środków komunikacji.

W tak ukształtowanej odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego przesłanki stanowią powstanie szkody w mieniu lub na osobie, spowodowanie szkody przez ruch mechanicznego środka komunikacji, oraz związek przyczynowy między szkodą a ruchem pojazdu. Szkada wywołująca odpowiedzialność z tytułu ryzyka musi być wyrządzona przez ruch mechanicznego środka komunikacji. Ponadto pomiędzy działaniem sprawcy szkody a skutkiem tego działania musi zachodzić związek przyczynowy (opisany w art. 361 k.c.). W Świetle tego zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swojego działania.

Szkodą w mieniu jest wszelki uszczerbek majątkowy. Przy ustaleniu wysokości szkody należy posługiwać się przyjętą w piśmiennictwie i orzecznictwie teorią różnicy (tak, G. Bieniek, *Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe*, Warszawa 2006 str.140). Zasada pełnego odszkodowania w ujęciu kodeksu cywilnego przejawia się w tym, że naprawienie szkody obejmuje zarówno straty jakie poszkodowany poniósł, jak i korzyści które mógł osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynika.

Podkreślić należy, że zgodnie poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 8 września 2004r., w sprawie IV CK 672/03 za normalne następstwo zniszczenia pojazdu służącego poszkodowanemu do prowadzenia działalności gospodarczej należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w celu kontynuowania tej działalności w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. Postulat pełnego odszkodowania przemawia więc za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia, z tym że tylko za okres między dniem zniszczenia a dniem w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, **nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania**. Okoliczność, iż koszty wynajęcia pojazdu zastępczego przekroczyły cenę nowego samochodu, nie może automatycznie przesądzać o istnieniu przyczynienia się poszkodowanego do powiększenia rozmiaru szkody.

W oparciu o powołane orzeczenia należało podkreślić, że pełne odszkodowanie obejmować powinno rzeczywiście poniesione i uzasadnione koszty najmu pojazdu. Powódce należałoby się zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres od 3 października 2018r. do 18 października 2018r. Powódka wykazała, że naprawa pojazdy wykonywana była w (...) S. i zakończyła się 18 października 2018r., w tym dniu wykonano też badanie techniczne pojazdu. Jednocześnie powódka udowodniła, że z pojazdu zastępczego korzystała jedynie w dniu 3 października 2018r., przedstawiając na tę okoliczności fakturę. Powódka przyznała, że nie wynajmowała pojazdu zastępczego w pozostałym zakresie, a jedynie wywodziła, że należy jej się odszkodowanie, jako rekompensata, że musiała radzić sobie bez samochodu, w tym korzystać z komunikacji miejskiej, czy pożyczać samochód od rodziny czy znajomych. W ocenie Sądu roszczenie o odszkodowanie obejmuje wyłącznie rzeczywiście poniesione wydatki. Zgodnie z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. na powódce spoczywał ciężar udowodnienia faktu poniesienia tych kosztów. Powódka nie udowodniła, że poniosła koszty najmu pojazdu w żądanej wysokości tj. 3750 zł. Powódka nie może żądać zwrotu hipotetycznych kosztów najmu, których w rzeczywistości nie poniosła. A zatem należało zasądzić od strony pozwanej na rzecz powódki jedynie 190,65 zł tytułem odszkodowania za poniesione rzeczywiście koszty najmu pojazdu zastępczego za jeden dzień. O należnych odsetkach ustawowych od uwzględnionego roszczenia orzeczono w oparciu o art. 481 § 1 k.c. i art. 455 k.c., a także mając na uwadze treść art. 14§1 uoc, w myśl którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Podkreślić należy, że powódka nie wykazała, kiedy doręczyła stronie pozwanej wezwanie do zapłaty roszczeń objętych pozwem sformułowane w piśmie z 30 grudnia 2021r. (k. 17 - 18). Strona pozwana w piśmie z 25 stycznia 2022r. odniosła się do tych roszczeń powódki, a zatem od tego dnia należało liczyć termin 30 dni na naprawienie szkody. Stąd termin wymagalności roszczeń odszkodowawczych powódki upłynął w dniu 24 lutego 2022 r., a zatem od dnia 25 lutego 2022 r. strona pozwana

pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem należnego powódce odszkodowania. Z tego też względu sformułowane w pozwie żądanie odsetek ustawowych za okres od 18 października 2018r. do 25 lutego 2022 r. podlegało oddaleniu.

Powódka nie sprostała też ciężarowi udowodnienia zasadności żądania obejmującego zadośćuczynienie z tytułu doznanej krzywdy.

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Według zaś art. 445 § 1 k.c. odwołującego się do wypadków wskazanych w art. 444 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może także przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Pojęcie "sumy odpowiedniej" użyte w art. 445 § 1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być "odpowiednia" w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Podstawową przesłanką warunkującą przyznanie zadośćuczynienia jest doznanie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, pozostających w związku przyczynowym z kolizją drogową. Powódka nie udowodniła, że doznała jakichkolwiek urazów. Przeciwnie powódka wskazała w pozwie, że dzięki temu, że jej samochód był bezpieczny (znacznie masywniejszy niż pojazd sprawcy szkody), odczuła ona jedynie szarpnięcie w przód. Powódka nie doznała w tym zdarzeniu żadnych urazów, nie wykazała też, aby doznała rozstroju zdrowia. Okoliczność, że w chwili zdarzenia była w ciąży nie stanowi wystarczającej podstawy, aby zasądzić zadośćuczynienie. Powódka jest prawnikiem, reprezentował ją w procesie profesjonalny pełnomocnik i do akt nie została przedłożona jakakolwiek dokumentacja medyczna powódki związana z przedmiotowym wypadkiem. Powódka twierdziła, że po wypadku przeprowadzono jej badania, a nadto, że w związku ze zdarzeniem musiała częściej przeprowadzać wizyty kontrolne dotyczące przebiegu ciąży. Wskazała też, że ciąża zakończyła się miesiąc przed terminem. Powódka nie przedstawiła na te okoliczności żadnych dowodów, choć z całą pewnością dysponuje ona dokumentacją medyczną z przedbiegu ciąży. Nie złożyła też wniosków, aby ewentualnie Sąd zwrócił się o nadesłanie tej dokumentacji medycznej do właściwej jednostki. W ocenie Sądu ustalenie, że kolizja miała negatywny wpływ na stan zdrowia powódki oraz jej nienarodzonego dziecka, wywołujący rozstrój tego zdrowia, wymagało wiedzy specjalnej z zakresy medycyny (ginekologii czy położnictwa, ewentualnie psychologii lub psychiatrii). Powódka nie złożyła jednak wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego.

W tych okolicznościach powództwo o zadośćuczynienie podlegało oddaleniu w całości.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 100 k.p.c. i dokonano stosunkowego rozdzielenia kosztów przyjmując, że powódka wygrała proces w 2,8 %. Łączne koszty procesu poniesione przez obie strony wynosił 4034 zł, na które składały się opłata sądowa od pozwu 400 zł, wynagrodzenia pełnomocników obu stron 2 x po 1800 zł, opłaty skarbowe od pełnomocnictwa 2x po 17,- zł. Dokonując stosunkowego rozdzielenia tych kosztów strona pozwana powinna je ponieść co do kwoty 112,95 zł. Strona pozwana poniosła koszty w wysokości 1817 zł. A zatem powódka powinna jej zwrócić różnicę między kwotami 1817 zł i 112,95 zł czyli kwotą 1704,05 zł.

Z/

1. Odnotać;
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powódki;
3. K.. 14 dni.

3 kwietnia 2023 r..